

עפ"א 10064/10/13 - בהירית שלג נגד עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 10064-10-13 שלג נ' עיריית תל-אביב

בפני	כב' השופט ירון לוי
מערערים	
נגד	
משיבים	

בהירית שלג
ע"י ב"כ עו"ד צחי כהן

עיריית תל-אביב ע"י ב"כ עו"ד בנצקי

פסק דין

הערעור

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו (כבוד השופט נ.תבור) מיום 27/6/2013, לפיו הורשעה המערערת - לאחר שמיעת הראיות - בעבירה של העמדת רכב במקום בו החניה אסורה על פי תמרור אין עצירה, בניגוד לסעיף 6(א)(2) לחוק עזר לתל אביב - יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983, ונגזר עליה קנס בסך 400 ₪.

הערעור, שהוגש ביום 2/10/2013, מכון הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין.

המחלוקת

2. הצדדים נחלקו הן לעניין טענת הסף - לפיה חלף המועד החוקי להגשת הערעור - והן לעניין הערעור גופו.

מסקנה

3. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הרלבנטיות, כתבי הטענות וטיעוני ב"כ הצדדים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה שדין הערעור להידחות.

להלן יפורטו טעמי.

המועד להגשת הערעור

4. הערעור הוגש באיחור, שכן המועד האחרון להגשתו חל ביום 1/9/2013.

מסקנה זו מבוססת על מניין 45 ימים מיום מתן פסק הדין, 27/6/2013.

5. המועד להגשת ערעור על פסק דין פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק הדין, שניתן במעמד הצדדים (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**")).

בחוק סדר הדין הפלילי, ואף בפקודת ביזיון בית המשפט, אין הוראה מיוחדת לעניין השפעת תקופת הפגרה על מניין הימים.

סעיף 10 (ג) לחוק הפרשנות תשמ"א-1981, קובע כי "**במניין ימי תקופה יבואו גם ימי מנוחה, פגרה או שבתון שעל פי חיקוק, זולת אם הם הימים האחרונים שבתקופה**".

6. מהאמור לעיל עולה כי מקום שפגרת הקיץ חלה במהלך 45 הימים להגשת הערעור, יבואו אף ימי הפגרה במניין הימים להגשת הערעור. בספירה זו, אם הימים האחרונים בתוך התקופה, מצויים בפגרה, המועד להגשת הערעור יהיה מיד עם סיום הפגרה.

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור

עובדות המקרה דנן

7. הערעור הוגש ללא בקשה להארכת מועד להגשת הערעור. ב"כ המערערת הסביר זאת בכך שלדעתו פגרות הקיץ וסוכות, אינן נמנות במניין הימים להגשת הערעור, ולפיכך סבר שהערעור הוגש במועד, וממילא לא היה צורך בהגשת בקשה להארכת מועד להגשת הערעור.

8. ייתכן שיש בטעות זו כדי להסביר את ההימנעות מהגשת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור אך אין בה כדי להצדיק הימנעות מהגשת בקשה זו.

9. אף אילו הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, מהטעם של טעות ב"כ המערערת, סבורני, שבנסיבות המקרה דנן, לא היה מקום להיענות לה.

הכלל

10. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור, לאחר התקופה הקבועה בחוק.

חוק סדר הדין הפלילי אינו קובע מהם השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

על פי ההלכה הפסוקה, אין לדרוש מהמערער להעלות טעם מיוחד, אך אין בכך כדי לייתר את הדרישה למתן טעם להגשת הערעור באיחור.

11. הלכה היא כי במסגרת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על בית המשפט לערוך איזון "בין שיקולי מדיניות כלליים, כמו גם שיקולים ואינטרסים המשתנים על פי נסיבותיו של כל מקרה. במסגרת השיקולים הכלליים יש ליתן את הדעת, בין היתר, לתכליתו של ההליך הפלילי להביא לחקר האמת, ולמנוע מתן פסק דין שתוצאתו נובעת רק מכשלים פרוצדוראליים.

מנגד, יש ליתן משקל לצורך להציב גבול להימשכותם של הליכים; לאינטרס בדבר יציבות המשפט ולאינטרס בדבר ניהול אפקטיבי של המערכת השיפוטית באופן שתימנע אנדרלמוסיה ופגיעה בשירות הניתן לציבור בבתי המשפט של ערעור".

(ע"פ 8338/09 כדר נ' מדינת ישראל (31/1/2010) (להלן: "פס"ד כדר").

מן הכלל אל הפרט

12. באיזון בין שיקולי המדיניות הכלליים לבין תכלית ההליך הפלילי, להביא לחקר האמת, סבורני שבנסיבות הקונקרטריות בענייננו, לאור העובדה שהעבירה שבה הורשעה המערערת מצויה ברף הנמוך במדרג החומרה של העבירות הפליליות באשר הן, ובשים לב להליך השיפוטי היסודי בעניינה של המערערת, שהייתה מיוצגת לאורך כל הדרך, גובר משקל הצורך להציב גבול להימשכות ההליך הפלילי והאינטרס של ניהול יעיל של המערכת השיפוטית, באופן שתימנע פגיעה בשירות הניתן לציבור בבתי המשפט של ערעור.

כידוע, הזמן השיפוטי הוא משאב ציבורי ואם בעבירות הפליליות קלות הערך לא יינתן משקל לשיקולי המדיניות הכלליים המתוארים, אזי למעשה תרוקן מתוכן ההוראה בדבר המועד החוקי להגשת ערעור.

התייחסות לנימוקי הערעור גופו

13. מעבר לנדרש, בחנתי אף את טענות המערערת ביחס להרשעתה, לפיהן התעלם בית משפט קמא מכך שהוכח שבמשך תקופה ארוכה היה התמרור הפוך; התעלם ממסקנתו שלא ליתן משקל להוצאת תעודת עובד הציבור, באופן שלא הוכח שהתמרור היה חוקי; התעלם מהקושי שגרם הציון השגוי של מקום ביצוע העבירה על יכולת המערערת להתגונן ואף העלה טענה מיוזמתו, ביחס לעריכת דו"חות במועד המאוחר לביצוע העבירה, שנועדה, ככל הנראה, להוכיח שהפקח ערך דו"חות, גם כאשר לא היה תמרור במקום. כפי שצוין בהכרעת הדין, לעניין זה לא נשאל הפקח שאלות בחקירה הנגדית, אלא באופן כללי ומרומז. על פי הטענה, לא ניתנה למערערת הזדמנות להתייחס לטענה זו ולנסות להפריכה;

14. בית משפט קמא בחן את טענות המערערת לגופן ודחה אותן. הכרעת דינו של בית משפט קמא מנומקת ומבוססת, בעיקר, על העדפת עדות הפקח על פני עדות המערערת.

בשל הספק, בית משפט קמא לא נתן משקל לתעודת עובד הציבור, אך קבע בצדק, שאף ללא הסתמכות על תעודת עובד הציבור, נותרו יתר הראיות, שדי בהן לביסוס הרשעת המערערת.

אף בהעלאת טענה ביוזמת בית המשפט אין כל פסול. אין מדובר בטענה, שכשלעצמה, הובילה להרשעת המערערת.

בית משפט קמא בחן שאלת נוהג עריכת הדו"חות במקום, וקבע כי אינו יכול לקבוע השפעות דו"חות נעלמים אלה, על הודעת הקנס שניתנה למערערת. אין במסקנה זו כדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור.

בנסיבות אלה, לא מצאתי שיש באיזה מקביעות בית משפט קמא טעות המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

סוף דבר

15. לאור כל האמור, הערעור נדחה.

רשות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ב' אדר תשע"ד, 02/02/2014 במעמד הנוכחים.

ירון לוי, שופט